

Den Slags Overlegenhed, der i gamle Dage havde kunnet opirre ham, vakte nu kun hans Medynk.

Da Broderen saae Per staa der og forhandle med Hotelkarlen, blev han aabenbart lidt opskræmt og forstærkede sine Skridt.

„Du vil vel ikke tage paa Hotel?“ sagde han, næsten før de havde hilst paa hinanden.

„Jo,“ svarede Per. „Jeg anser det under de forhaandenværende Forhold for rigtigst ikke at gøre Ulejlighed derhjemme.“

„Men der er gjort et Værelse istand til dig, og vi har god Plads. Mo'er vil sikkert tage dig det meget ilde op, dersom du lægger dig ind paa Hotel?“

„Ja ja — naar du mener det, saa — Vil De da skaffe mig en Drager.“

De sidste Ord rettede han til Hotelkarlen. Hvor-paa han gjorde Eberhard et Spørgsmaal om Faderens Befindende.

„Fader har sovet siden iaftes. I det hele ligger han nu mest og døser. Han har i det sidste Døgn kun været ved Bevidsthed af og til.“

Nu kom et Bybud ud fra Stationsbygningen sammen med Hotelkarlen, der gjorde et forventningsfuldt Skrabud for Per med Kasketten i Haanden. Per tilkastede ham et Kronestykke og gav den anden de fornødne Ordre med Hensyn til sine Rejse-sager.

Eberhard var imidlertid traadt lidt til Siden; med et stjaalent Blik mønstrede han Pers Dragt under synlig Uro. Da han opdagede Gamasjerne, fik hans Ansigt et formelig betuttet Udtryk.

„Jeg foreslaar, at vi gaar bag om Haverne,“ sagde han og vilde slaa ind paa en Sti, der førte